

BŽ ...

BESEDA ŽIVLJENJA

Sir 28, 2

»Odpusti krivico svojemu bližnjemu, tedaj bodo tudi tebi na tvojo prošnjo odpuščeni tvoji grehi.«

V družbi, polni nasilja, kakor je ta, v kateri živimo, je težko govoriti o odpuščanju.

Kako lahko odpustimo nekomu, ki nam je zaril nož v hrbet na osebnem področju in s tem izdal naše zaupanje?

MOČ POGUMA

Prvi, nagonski vzgib je maščevanje, želimo vrniti milo za drago in tako sprožimo val sovraštva in napadalnosti. Ali pa pretrgati vse stike in v sebi kuhati zamero.

Božja beseda z vso silo posega v najrazličnejše spore in brez ovinkarjenja predlaga najtežjo in najpogumnejšo rešitev – odpuščanje.

VEDNO LAHKO ZAČNEMO ZNOVA

Tudi mi delamo napake in vsakokrat bi radi, da bi nam drugi odpustili!

Prosimo in upamo, da nam bo dana nova možnost, da začnemo znova, da nam bodo drugi še zaupali. **Če je tako z nami, mar ni tako tudi z drugimi? Mar nismo dolžni ljubiti bližnjega, kakor ljubimo sami sebe?**

PREMAGATI SLABO Z DOBRIM

Odpuščanje ni znak šibkosti.

Odpuščanje je zavestno, torej svobodno dejanje volje, ki je v tem, da sprejmemo brata ali sestro takšnega, kakršen je, kljub vsemu slabemu, kar nam je storil, tako kakor Bog sprejema nas grešnike kljub našim pomanjkljivostim.

NAŠE IZKUŠNJE

... so življenje

Will 16 let

VEDNO LAHKO ODPUSTIMO!

Potem ko sta se moja starša ločila, sem začel imeti težave s svojo mamo, najin odnos se je spremenil. Tudi če smo živeli v isti hiši, se mi je zdelo, da se do mene ne obnaša več kot do sina, ampak kot do osebe, ki jo mora vzgojiti.

Opazil sem, da ima takšen odnos tudi do mojega brata, zato sem še bolj trpel. Njeno obnašanje doma in zunaj doma je zbuhalo v meni žalost.

Odraščal sem z veliko jeze proti njej in njenemu obnašanju.

Potem ko smo nekaj časa živeli tako, se je odločila, da se bo spremenila. Saj se je zavedala časa, ki ga je izgubila. Ampak sam je še nisem zmogel sprejeti: vse hudo, ki mi ga je povzročila, se je zdelo v meni neizbrisno in težko mi je bilo odpustiti.

Ko sem nekoliko več razmišljal o tem, sem spoznal, da je to tudi zame velika bolečina.

Rekel sem si, da se mora odpuščanje začeti pri meni in da jo moram začeti gledati kot novo osebo.

A tudi če sem se tega zavedal, sem jo zelo težko imel rad.

Nekega večera, ko sem se pogovarjal z Jezusom, sem prosil, da bi bila ljubezen do nje večja od sovraštva, ki sem ga čutil. Sedaj se trudim, da bi ji z majhnimi dejanji pokazal to svojo ljubezen.

Začutil sem tole: če jo hočem imeti rad, jo moram gledati z novimi očmi, in da je pomembno tisto dobro, ki mi ga izkazuje sedaj.

Dobil sem moč, da ji oprostim, in počasi vedno bolj čutim, da je bolečina minila in da je pomembno, da se skušamo videti vedno nove in vsakokrat, ko storimo napako, začeti znova.

Pripravil Center Otrok za edinost

Imaš tudi ti podobno izkušnjo?